

Stížnost směřuje proti rozhodnutí župního úřadu ve věci vydání cestovního pasu. Nss vyslovil však již ve svém nál. Boh. 4347/25 adm., právní názor, že ve věci cestovních pasů na Slov. není rozhodnutí župního úřadu — třeba souhlasné s rozhodnutím úřadu okr. — konečné. Byla by tedy vlastně stížnost nepřipustna podle ustanovení § 5 zák. o ss.

Ze správních spisů i ze stížnosti je však vidno, že st-lka byla ku podání stížnosti svedena tím, že rozhodnutí žal. župního úřadu nebylo opatřeno vůbec žádným poučením právním.

Podle ustanovení § 96 župního řádu č. 125.000 z r. 1886, vydaného býv. uh. min. vnitra, jež na Slov. dosud je v platnosti, má každé rozhodnutí úřadu I. a II. stolice obsahovati náležité poučení právní. Zakládá tedy tento nedostatek podstatnou vadu. Stížnost také vadu tu vytýká.

Pro tuto podstatnou vadu slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle 2. odst. § 6 zák. o ss.

Č. 6215.

Státní zaměstnanci: I. * Předpis § 29, odst. 4. služ. pragmatiky nebyl dotčen předpisy §§ 8 a 13 zákona č. 286/1924. — II. * Výrok úřadu o ztrátě služebních požitků ve smyslu § 29, odst. 4 služ. pragmatiky může se týkat i požitků již vyplacených a tedy i požitků za dobu minulou.

(Nález ze dne 11. ledna 1927 č. 224.).

V ě c: Vladislav N. ve V. (adv. Dr. Frt. Flaschner z Prahy) proti Civilní správě Podkarpatské Rusi (odb. rada Dr. Karel Ludwig) o zastavení služebních platů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem žal. úřadu ze 13. června 1925 přeložen byl st-l dnem 1. července 1925 z úřední potřeby od župního úřadu ve Vel. Sevljuši k hlavnoslužnovskému úřadu v Mukačevě. St-l podal proti přeložení tomu stížnost k min. vnitra, byl však výměrem žal. úřadu z 27. června 1925 vyrozuměn, že úřad na svém rozhodnutí ze 13. června 1925 trvá. Když pak župan v Mukačevě dne 31. července 1925 podal zprávu, že st-l dosud službu v Mukačevě nenastoupil, zastavil žal. úřad nař. rozhodnutím dle odst. 4 § 29 služ. pragmatiky dnem 26. července 1925 st-li výplatu veškerých požitků, jelikož bez dostatečného důvodu omluvného od 27. července 1925 nekonaá službu.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss takto:

St-l namítá, že případ jeho vyřízen byl na základě §§ 8 a 13 restriktivního zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. tím, že st-l byl přípisem žal. úřadu z 31. srpna 1925 vyrozuměn o úmyslu žal. úřadu, dáti st-le do trvalé výslužby na základě ustanovení § 8 odst. 4 a § 13 cit. zák. a že konečně výměrem žal. úřadu ze 16. září 1925 byl na základě § 13 cit. zák. dán do trvalé výslužby. Ježto pak dle § 30 odst. I. cit. zák. veškeré služební a pensijní předpisy a smlouvy tomuto zákonu odporující pozbyly platnosti, byl prý předpisem §§ 8 a 13 restriktivního zákona předpis § 29 služ. pragmatiky změněn, a nemohl prý proto úřad předpisu § 29 služ. pragmatiky na st-le upotřebiti.

Námítka tato jest bezdůvodná nejen proto, že výměry týkající se přeložení st-lova do výslužby vydány byly později než nař. rozhodnutí a tedy na zákonitost nař. rozhodnutí nemohou ex post míti žádného účinku, nýbrž i proto, že předpis § 29 služ. pragmatiky nebyl předpisem §§ 8 a 13 zák. č. 286/1924 nikterak dotčen. Neboť předpis § 29, posl. odst. služ. pragmatiky stanoví, že úředník, který déle než tři dny se do služby nedostaví, nemoha uvésti dostatečného důvodu omluvného, ztrácí — nehledě k disc. zodpovědnosti — po dobu neospravedlněné nepřítomnosti svoje požitky, kdežto § 8 zák. č. 286/1924 stanoví naproti předpisu § 67 služ. pragmatiky o přeložitelnosti úředníka v mezích jeho služebního odvětví a resortu odchylku v tom směru, že úředník může býti zaměstnán i v nižším služebním odvětví nebo v jiném resortu anebo přeložen na jakékoliv místo ve svém nebo i v jiném služebním odvětví nebo jiném resortu. I když pak odst. 4 § 8 zák. č. 286/1924 stanoví, že proti zaměstnanci, který takovému příkazu bez vážného důvodu do stanovené doby nevyhoví, má býti zakročeno dle § 13, t. j. přeložením do trvalé výslužby, není tím nikterak ještě vyloučeno použití předpisu § 29 posl. odst. služ. pragmatiky, ježto předpis tento předpisu § 8 odst. 4 zák. č. 286/1924, tím méně pak předpisu § 13 zák. č. 286/1924 neodporuje. Platí tedy předpis § 29 služ. pragmatiky i vedle §§ 8 a 13 zák. č. 286/1924 dále.

Opatření, jaké má na mysli předpis § 29 odst. 4 služ. pragmatiky, není také opatřením rázu disc., jak st-l mylně za to má, nýbrž jest opatřením čistě administrativním, jak plyne již z té okolnosti, že v § 29 odst. 4 se výslovně praví, že úředník ztrácí svoje požitky bez ohledu na svoji zodpovědnost disciplinární. Opatření takové jest tedy přípustno vedle řízení disc., není trestem, a není disc. komise ani příslušnou, opatření takové učiniti.

Stížnost však dále namítá, že nař. rozhodnutí se přičí i předpisu § 29 služ. pragmatiky a sice proto, že zastavení platů nemůže nastati ex tunc, nýbrž ex post. — — — —

Avšak podle § 29, posl. odst. služ. pragmatiky ztrácí úředník svoje požitky po dobu neospravedlněné nepřítomnosti a požitky již vyplacené se srazí od příští výplaty. Z toho plyne, že se výrok úřadu o ztrátě požitků může týkati i požitků již vyplacených a tedy po případě i požitků za dobu minulou. Tím padá námítka tato. — — — —

Č. 6216.

Státní zaměstnanci. Ustanovení §§ 1, 2 a 6 vlád. nař. č. 165/1922 o započítání služby vojenské není kryto zákonem.

(Nález ze dne 11. ledna 1927 č. 307.)

Prejudikatura: Boh. 6164/26 adm.

Věc: Ladislav S. ve V. proti ministerstvu vnitra o započítání vojenské služby presenční do postupu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byl přijat do pragmatikálních služeb čsl. výnosem gřf v Bratislavě z 24. února 1921, a nastoupil službu dne 31. března